

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **M. O.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Milošem Chrástecským
sídlem Jaselská 1967/6, 750 02 Přerov

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 9. 2018, č. j. KUZL-67580/2018, sp. zn. KUSP-25639/2018/DOP/Ků,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce v žalobě uvedl, že dne 27. 2. 2018 vydal Městský úřad Uherského Hradiště, odbor dopravních a správních agend pod č. j. MUUH-DSA/34423/2017/PrchJ rozhodnutí (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit tím, že 22. 4. 2017

v 10:55 hod., sil. II/497 za obcí Bílovice ve směru na obec Březolupy řídil motorového vozidlo zn. X, RZ: X s návěsem zn. X, RZ: X, ačkoliv nebyl držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel uděleného Českou republikou, státem, který je členským státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru, nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána, a která upravuje oblast silničního provozu, jelikož řidičské oprávnění pozbyl v souladu s ust. § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu v důsledku sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel uložené na dobu od 16. 11. 2015 do 16. 12. 2016 a dle ust. § 102 odst. 1 zákona o silničním provozu si po výkonu trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel nepožádal o vrácení řidičského oprávnění. Tímto jednáním měl z nedbalosti porušit ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu.

2. Za tento přestupek mu jako správní trest byla podle ust. § 125c odst. 5 písm. a) a § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu, § 35 písm. b) a c), ust. § 46 a § 47 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), uložena pokuta ve výši 34 000 Kč, a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 16 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Dále mu byla v souladu s ust. § 95 odst. 1 přestupkového zákona a podle § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku v paušální částce 1 000 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal blanketní odvolání, které na výzvu správního orgánu bylo doplněno.
3. Dne 24. 9. 2018 vydal žalovaný pod č. j. KUZL-67580/2018 napadené rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí.
4. Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu, když má za to, že napadené rozhodnutí a potažmo i prvostupňové rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, nezákonná a přímo zkracují práva žalobce, když trpí zásadními vadami formálního i obsahového rázu.
5. Žalobce má v první řadě za to, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav a důkazy, které provedly, nesprávně vyhodnotily – vyhodnocení skutkového stavu je nelogické a vzájemně rozporné. Prvoinstanční rozhodnutí i napadené rozhodnutí, resp. jejich odůvodnění, jsou značně spekulativního charakteru, hraničícího s nepřezkoumatelností, když se při své argumentaci správní orgány uchylují k různým trikům a manipulačním technikám.
6. Co se týče skutkového stavu, má žalobce za to, že se žalovaný nikterak nesnažil zjistit skutkový stav tak, jak se reálně odehrál, když k žalobci přistupoval a priori jako k viníkovi, neboť uvěřil výpovědi zasahujících policistů. Je však nutné poukázat na skutečnost, že výpověď policistů je fakticky jediným důkazem, který poukazuje na vinu žalobce (policisté uvedli, že ze svého stanoviště údajně viděli do kabiny předmětného nákladního vozidla a spolehlivě rozpoznali totožnost řidiče, kterým měl být žalobce. Následně však řidiče nenašli a až na poli cca půl kilometru od vozidla viděli osobu žalobce).

7. V tomto případě nemůže důkaz výpovědi policistů, jako jediný důkaz o vině žalobce, obstát, když jsou dány okolnosti svědčící o podjatosti/nedostatku nestrannosti policisty X. Podjatost policisty X vyplývá zejména (nikoli však výhradně) z informovanosti jeho osoby o tom, že si žalobce nezažádal po uplynutí zákazu činnosti o navrácení řidičského oprávnění, kdy zákaz vykonal ke dni 16. 12. 2016 a projednávaného přestupku se měl dopustit dne 22. 4. 2017. Pan X pana X kontroloval někdy v roce 2012 nebo 2013 (lze zjistit z evidenční karty řidiče) za přestupek spočívající v držení hovorového zařízení, což sám potvrdil ve svědecké výpovědi. Zarážející tedy je, že policista X věděl, že si žalobce nepožádal o navrácení řidičského oprávnění, ačkoliv ze své úřední činnosti toto vědět nemohl, neboť v daném období žalobce jako řidiče nekontroloval, o čemž svědčí jeho evidenční karta. Je tedy zřejmé, že si pan X musel obviněného lustrovat ve svém volném čase a měl zájem na tom, aby byl potrestán, a proto nemůže být věrohodným svědkem. Je podivné, že si pan X po 4 letech pamatoval totožnost žalobce, avšak při svědecké výpovědi si již nepamatoval, zda se u identifikace na místě vyjádřil, či podepsal nebo sdělil údaje k řidiči, který vozidlo řídil.
8. Žalobce má za to, že v tomto smyslu je třeba poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, z něhož se podává: *„Projevili-li policista v souvislosti s řešením údajného přestupku na úseku dopravy (zde: držení mobilního telefonu v ruce při řízení motorového vozidla) při jeho řešení na místě samém neobvyklou horlivost a důkladnost v tom, že podrobí řidiče kontrole dokladů a testu, zda není pod vlivem alkoholu, jakož i rozsáhlé kontrole technického stavu vozidla a povinné výbavy (zde: kontrola výstražného trojúhelníku, klíče od kola, lékárničky, reflexní vesty, žárovek, ale i shody pneumatik s typem předepsaným pro provoz vozidla a stavu dezénu rezervního kola, které bylo z tohoto důvodu třeba odmontovat z umístění na spodku vozidla), aniž by vyvstal jakýkoli důvod k podezření, že některé z kontrolovaných prvků vozidla či jeho povinné výbavy nesplňují předepsané náležitosti, naznačuje takové jednání policisty možnou pochybnost o jeho nezaujatosti jako svědka.“* Skutečnost, že policista X ve svém volném čase prolustroval žalobce a zjistil, že si nepožádal o navrácení řidičského oprávnění, kdy následně hlídkoval před vjezdem do areálu jeho společnosti, a aniž by jej zastavil při řízení vozidla, běžel po poli, když jej tam zahlédl.
9. Svědek X (druhý ze zasahujících policistů) pak výslovně uvedl, že řidiče poznal kolega X, ne on. Identifikace žalobce jako pachatele předmětného přestupku, resp. řidiče vozidla v rozhodné době, je tedy fakticky provedena pouze na základě výpovědi policisty X, o jehož nedostatku nestrannosti, a tedy nevěrohodnosti jako svědka je pojednáno výše.
10. Správní orgány zcela úmyslně přehlížely skutečnost (resp. se jí nikterak podrobně nezabývaly), že policisté u areálu společnosti s účastí žalobce čekali proto, že chtěli potkat žalobcova otce a provést ohledání bagru. Toto tvrzení se žalobci taktéž jeví jako účelové, neboť se otec žalobce v těchto místech nezdržuje, navíc o víkendu, kdy policisté pana X staršího nenavštívili ani v místě jeho bydliště, což by bylo logické, kdyby s ním skutečně chtěli jednat. Přitom by ohledání místa bez dovolení majitele ani provést nemohli, tudíž je zřejmé, že policisté vypovídali účelově, když tvrdili, že zde čekali na žalobcova otce.

11. Dále je nutno uvést, že z pořízeného videozáznamu je patrné, že policisté ze svého stanoviště za daných povětrnostních podmínek nemohli vidět do předmětného vozidla na řidiče a ani nemohli v dešti rozeznat osobu řidiče. Snaha označit žalobce jako řidiče, a tedy pachatele přestupku, za všech okolností, je více než zřejmá.
12. Ze zásady presumpce nevinny vyplývá, že naopak o věrohodnosti tvrzení obviněného z přestupku nelze a priori pochybovat. Žalobce se odkazuje na výklad zásady presumpce nevinny Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 22. 6. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27: „To vyplývá ze zásady presumpce nevinny. Jejím nutným důsledkem je také fakt, že pokud nebude mít správní orgán k dispozici indicie svědčící o snížené věrohodnosti svědectví policistů ani verze obviněného, nezbude mu, než vynést osvobozující verdikt (byť taková krystalicky čistá situace bude v praxi nastávat zřídka). V řízeních, jejichž výsledkem bylo vydání prvoinstančního rozhodnutí a napadeného rozhodnutí však je naopak dána nevěrohodnost policistů. Věrohodnost obrany obviněného ovšem mohou snížit nejen důkazy provedené, ale i takové, jejichž provedení odmítl umožnit (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 7 As 102/2010-86). Správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje.
13. Proto pokud je v řízení rozpor mezi tvrzením žalobce a tvrzením zasahujících policistů v postavení svědků, je nutné upřednostnit jako věrohodnější verzi obviněného, neboť tomuto přímo ze zákona (resp. z již Listiny základních práv a svobod, srov. čl. 40 odst. 2) svědčí právě presumpce nevinny, ze které Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 6. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27 dovodil, že pokud správní orgán nedisponuje konkrétními indiciemi, ze kterých vyplývá snížená věrohodnost tvrzení obviněného, je nutné jeho tvrzení upřednostnit před tvrzením policistů (opět zvláště za situace, kdy je věrohodnost policistů značně snížena).
14. Další a zcela zásadní pochybení žalovaného spočívá v neprovedení důkazu výsledkem dalších nezávislých svědků, když provedení takového důkazu odmítl žalovaný paušálním tvrzením: *„Ostatní svědci se vynořili zcela náhle, až téměř po roce od projednávané události v rámci odvolacího řízení, a to na převážně základě letáků. Nabízí se tedy otázka, kdy byly tyto letáky rozvěšeny, proč se tyto osoby neozvaly dříve a zda jsou opravdu schopny si po více než roce pamatovat zásadní skutečnosti v projednávané věci, když pro ně samotné tyto okolnosti nemusí být vůbec podstatné. Důkazní hodnota takovýchto výpovědí je tak velmi oslabena.“*
15. Žalobce je přesvědčen, že tyto důkazy provedeny být měly, a měly být také hodnoceny na základě zásad správního řízení.
16. Skutečnost, že žalobce navrhl svědky později v řízení, mu nemůže být přičítána k tíži, neboť jak plyne z níže citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, obviněný má právo zvolit při své obhajobě i pasivní strategii, při které vyčkává na provedení dokazování

správním orgánem a s ohledem na jeho výsledek a po upozornění, že se správní orgán chystá ukončit fázi dokazování a ve věci rozhodnout, teprve navrhnout důkazy vlastní a vyjádřit se k jednotlivým provedeným důkazům i ke všem důkazům jako celku. V tomto případě navíc důkazy navrhnout dříve nemohl, když totožnost svědků neznal. Možnost důkazy navrhnout, mu však správním orgánem byla odňata shora popsaným způsobem. Z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115 se tak podává: „Podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Tato práva náleží obviněnému po celou dobu řízení o přestupku: zákon o přestupcích výslovně neomezuje jejich uplatňování na určité stádium řízení Podle druhé věty citovaného ustanovení nesmí být obviněný donucován k výpovědi ani k doznání; tím se ale nechce říci, že by obviněný měl jen dvě možnosti – totiž buď od počátku vypovídat a navrhnout důkazy ve prospěch svých tvrzení, nebo až do skončení řízení mlčet a ke své věci se nijak nevyjádřit. Naopak je na obviněném, jakou procesní strategii zvolí: může tedy od počátku do konce svůj čin popírat; přiznat se k němu a s orgánem vedoucím řízení spolupracovat při objasňování okolností činu; nebo se přiznat, poté (například v odvolání), ale svůj čin popřít a navrhnout důkazy svědčící pro tuto novou verzi. Obviněný v přestupkovém řízení není totiž povinen poskytovat správnímu orgánu při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí veškerou potřebnou součinnost, jak to od jiných subjektů správních řízení žádá § 50 odst. 2 správního řádu (srov. Vedral, J.: Správní řád – komentář. BOVA POLYGON, Praha 2006, výklad k § 50 odst. 2 na str. 334): z toho nutno dovodit jak to, že může být procesně i zcela pasivní, tak to, že k procesní aktivitě se může rozhodnout i v pozdější fázi řízení, a správní orgán se musí s touto jeho aktivitou (v podobě uplatňování nových tvrzení a navrhování nových důkazů) vypořádat. Protichůdné postoje obviněného v různých fázích řízení jistě nijak neusnadňují správnímu orgánu jeho činnost; to ale nemůže být důvodem pro omezení práv obviněného v odvolacím řízení. S ohledem na nutnost poměřovat práva obviněného z přestupku s právy obviněného z trestného činu lze konečně poukázat i na § 249 odst. 3 trestního řádu, který zajišťuje nepravomocně odsouzenému možnost uplatňovat v odvolání nové skutečnosti a důkazy.“

17. S ohledem na vše shora uvedené žalobce navrhoval, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí Měú Uherské Hradiště zruší a věc vrátí žalovanému a Měú Uherské Hradiště k dalšímu řízení.
18. Žalobce se domáhal také toho, aby soud zavázal žalovaného zaplatit mu vzniklé náklady.
19. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že většina žalobních námitek v žalobě je jen opakováním námitek odvolacích, žalovaný proto v tomto směru odkázal na naříkané rozhodnutí, kde již tyto námitky vypořádal.
20. Žalobce žalovanému především vytýká, že nedostatečně zjistil skutkový stav, neboť uvěřil výpovědi zasahujících policistů, a navíc jej považoval za a priori vinného, a dále, že neprovedl důkaz výsledkem svědků, které žalobce navrhl v odvolacím řízení.

21. Je třeba potvrdit, že žalobce v řízení skutečně používal taktiku zmíněnou v žalobě, tj. většinu návrhů na dokazování, které mělo svědčit v jeho prospěch, si ponechal až do odvolacího řízení. Je právem obviněného zvolit si takovou procesní obranu, jakou považuje za nejvhodnější, a žalovaný toto právo nechce žalobci upírat. Na druhou stranu postupné dávkování informací a náhle se vynořivší důkazy zcela racionálně oslabují přesvědčivost takovýchto tvrzení a důkazů.
22. Námitku, že žalobce je ze strany správního orgánu považován za vinného, aniž již bylo rozhodnuto o jeho vině, žalobce vznesl již v odvolacím řízení, nejedná se tedy o žádné novum. Žalovaný však jako odvolací orgán zjistil, že správní orgán provedl všechny důkazní návrhy žalobce. Pana X, kterého žalobce označil jako skutečného řidiče, správní orgán předvolat nemohl, ač to měl v úmyslu, neboť žalobce nesdělil správnímu orgánu název ulice a číslo popisné domu jeho trvalého bydliště. Tuto adresu žalobce doplnil až v odvolání, půl roku poté, co byl správním orgánem vyzván o doplnění adresy trvalého pobytu. Z dohody o provedení práce uzavřené mezi panem X a společností OMELKA NATURE, s.r.o., v níž je žalobce jednatelem, přitom vyplývá, že v době výzvy správního orgánu ještě neuplynula doba, na kterou byla dohoda o provedení práce uzavřena. Žalobce tak měl reálnou možnost pana X kontaktovat, ale neučinil tak.
23. Je přitom přirozené, že člověk, který je policistou přistižen na poli, kam šel vykonat potřebu, a obviněn z řízení bez řidičského oprávnění, se snaží zcela bezprostředně zajistit co nejvíce důkazů, které by mohly dosvědčit jeho nevinu. Žalobce tak ale naprosto nepochopitelně neučinil. Namísto toho, aby žalobce ihned na místě policejní kontroly policistům sdělil, že došlo k nedorozumění, že nákladní vozidlo řídil pan X, bezprostředně po policejní kontrole kontaktoval pana X a další osoby, které viděly pana X, jak odjíždí z místa nakládky kladovky, policistům pouze sdělil, že nákladní vozidlo řídil jiný řidič. Před správním orgánem sice jako řidiče nákladního vozidla označil pana X, ale správnímu orgánu sdělil pouze neúplné kontaktní údaje, takže ho správní orgán nemohl vyslechnout jako svědka. Pana X, který měl být přítomen nakládce kladovky a měl vidět, jak s nákladním vozidlem odjíždí pan X, pak žalobce neuvedl vůbec a ponechal si tuto informaci až do odvolání.
24. V tomto směru žalovaný odkázal na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Zmínit lze zejména rozsudek ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2018-46: „NSS přitom nijak nezpochybňuje zásadu jednoty řízení, která řízení o odpovědnosti za přestupky ovládá (§ 73 zákona o přestupcích; srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS). Obviněný z přestupku má nesporně možnost zvolit si vlastní procesní strategii. Správní orgány mu nemohou bránit v tom, aby tvrdil nové skutečnosti, či navrhoval nové důkazy k podpoře své skutkové verze. Nemohou jej ani odmítnout provést s pouhým odkazem, že byly vzneseny pozdě. Se zvolenou procesní strategií se však pojí i odpovědnost obviněného. Pokud některá tvrzení a důkazní návrhy vznáší až v pozdějších stadiích správního řízení, ačkoliv je evidentní, že je mohl uplatnit od počátku, nelze správním orgánům vyčítat, že takový postup stěžovatele podlamuje celkovou věrohodnost jeho příběhu (srov. rozsudek ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, bod 37).“

25. V rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60 Nejvyšší správní soud uvedl, že je „[o]becně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v I. stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová. V každém případě však platí, že obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání; přičemž omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu na řízení o přestupku nedopadá (viz rozsudek č. j. 1 As 96/2008-115).“
26. Podobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil i v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43 a tento svůj názor dále potvrdil i v rozsudku ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 106/2017-41.
27. Žalovaný se žalobcovou verzí skutkového děje a jím předestřenými důkazy zabýval na stranách 5 až 8 napadeného rozhodnutí, kdy je srovnal mezi sebou i s důkazy, které naopak svědčily proti žalobci. Žalovaný na základě tohoto podrobného rozboru uzavřel, že verzi žalobce oslabují četné rozpory v tvrzeních obviněného a nekonzistentnost jeho tvrzení s výpovědí jeho přítelkyně X, které jej měla do areálu přivést.
28. Žalobce v žalobě tvrdí, že jediným důkazem o jeho vině je svědecká výpověď policisty X, když dále rozvíjí úvahy o jeho podjatosti. Žalobce ovšem opomíjí, že i policista X uvedl, že osoba, která řídila nákladní vozidlo, byla totožná s osobou, s níž proběhla policejní kontrola. Policista X přitom žalobce dříve neznal a jeho zaujatost žalobce nikdy nenamítal. Policista X rovněž nebyl tím, kdo žalobce dostihl na poli. Ačkoli policista X uvedl, že řidiče poznal kolega X, toto konstatování se vztahuje k identifikaci osoby žalobce, nikoli ke ztotožnění osoby řidiče s osobou, s kterou se z pole vrátil policista X. Policista X v řidiči ani nemohl poznat osobu žalobce, když jej předtím na rozdíl od svého kolegy ani neznal. Úvahy žalobce jsou tak v tomto směru značně zavádějící a překrucují smysl vyřčeného.
29. Ve věci bylo pořízeno rovněž několik videozáznamů, které zachycují hlídkovou činnost policistů a jízdu nákladního vozidla od spatření policisty do zastavení, počínání policistů po zastavení a dále průběh policejní kontroly. Na základě těchto videozáznamů je možné si učinit poměrně jasnou představu o výhledových podmínkách policistů i řidiče nákladního vozidla, počasí, způsobu jízdy nákladního a policejního vozidla a dále o průběhu policejní kontroly i chování žalobce a policisty X. Žalovaný tyto videozáznamy důsledně porovnal jak s výpovědí obou policistů, tak i žalobce. Námitku zpochybňující nestrannost policisty X žalobce vznesl již v odvolání. Žalovaný se touto námitkou a důsledky případné zaujatosti policisty X zabýval na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí, kdy jeho výpověď porovnával s ostatními provedenými důkazy. Je ovšem potřeba zmínit, že z pouhé skutečnosti, že policista X má informaci o tom, že žalobce si po uplynutí zákazu činnosti nepožádal o vrácení řidičského oprávnění a že věděl, jak vypadá, ještě podle žalovaného nesvědčí o jeho zaujatosti. Žalovaný si naprosto nedokáže představit, jak žalobce dospěl k závěru, že si jej policista X lustroval ve svém volném čase. Okrsek Doprávního inspektorátu, Územního odboru Uherské Hradiště je poměrně malý, není proto divu, že

policisté si navzájem předávají informace o osobách, které porušují pravidla silničního provozu častěji nebo výrazněji a zvláště déle sloužícím policistům je znám i vzhled těchto osob. Je pak naprosto přirozené, že v místě bydliště nebo pracoviště těchto osob jsou policisté v rámci dohledu nad bezpečností silničního provozu obzvláště obezřetní. Ostatně o tom, že žalobce je „známá firma“, svědčí nejen 15 záznamů v evidenční kartě řidiče, ale i to, že i v současné době je žalobce podezřelý ze spáchání dalšího dopravního prostředku, o čemž se soud může přesvědčit ze spisového materiálu odvolacího spisu z podání ze dne 15. 1. 2019, č. j. KUZL 3326/2019.

30. V projednávané věci žalovaný shledal, že výpověď policisty X v podstatných rysech koresponduje s výpovědí policisty X i s videozáznamy. Žalovaný proto neměl důvod, proč z této výpovědi nevycházet. Žalovaný nejen na základě svědecké výpovědi policisty X, ale i na základě svědecké výpovědi policisty X, videozáznamů a výpovědi žalobce a svědecké výpovědi X dospěl k závěru, že shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplývá přesvědčivý závěr o tom, že se přestupek stal a že se ho dopustil žalobce. Žalovaný proto nepovažoval za potřebné provádět další důkazy, které žalobce vznesl v odvolacím řízení a tento svůj názor v naříkaném rozhodnutí náležitě odůvodnil.
31. Stojí za povšimnutí, že ačkoli žalobce v odvolání navrhl provést výslech ještě i dalších osob, tento požadavek již v žalobě nezopakoval.
32. Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhoval, aby soud žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl.
33. Žalobce na vyjádření žalovaného k žalobě reagoval replikou, v níž zdůraznil, že nikdy nebyl trestně souzen ani odsouzen a věřil, že pokud uvede správnímu orgánu pravdu, dostane se mu spravedlnosti, zvítězí zdravý rozum a nebude muset zajišťovat všechny dostupné důkazní prostředky hned na začátku jednání se správním orgánem. Žalovaný dále dle žalobce jeho vinu dovozuje také z toho, že nepostupoval „přirozeně“ při zákroku příslušníků policie na poli poblíž předmětného vozidla. Nicméně je těžké hodnotit, jaké má být přirozené chování trestně bezúhonného občana, který vystoupil z vozidla svědkyně X, aby šel vykonat potřebu do pole za firmu MM Cité s.r.o. a v tom na něj zdálky začal křičet cizí muž v černém oděvu, s nečitelným nápisem na svetru a mávat zbraní, ať zůstane stát kde je a nehýbe se. Lze obecně vycházet z toho, že žalobce není jediný, ve kterém by tato situace vyvolala ohromný šok a pocit bezprostředního ohrožení na životě, na rozdíl od muže, jenž měl zbraň a určoval tak, co bude dále. Žalobci tedy nezbylo než se zvednutýma rukama vyčkat do příchodu tohoto muže, který se nijak nepředstavil a jen řekl, půjdete se mnou se vztyčenýma rukama, ať na vás vidím. Až na následný dotaz muž sdělil, že je od policie, a že s ním žalobce půjde k policejnímu vozidlu.
34. Nad rámec shora uvedeného je žalobce stále přesvědčen, že si jeho osobu musel policista X „lustrovat“ ve volném čase, když policista X žalobce kontroloval naposledy před přestupkem, o němž bylo rozhodnuto v napadeném rozhodnutí, někdy v roce 2012 nebo 2013. Žalobce je přesvědčen, že tvrzení žalovaného o malém okrsku, je naprosto

nemístným, zejména v dané souvislosti. Např. v roce 2018 pod OOP Uherské Hradiště spadala oblast o rozloze 269 km², s 26 obcemi a 60 000 obyvateli. Nabízí se otázka, v jaké souvislosti by policisté probírali právě osobu žalobce, když zpětně několik let od tvrzení policisty X žádný přestupek v okrsku Uherské Hradiště v dopravě nespáchal, naopak přestupků v dopravě se ročně v daném okrese dopustí několik tisíc osob. Není možné si všechny tyto osoby pamatovat, a to ještě z doslechu a popisu vzhledu obdržného od kolegy. Jde jen o výmluvu, mající za cíl zakrýt osobní zájem policisty X na osobě žalobce (jeho podjatost) a s tím souvisejícího pochybení na straně žalovaného.

35. Navíc je zcela nemožné (dle názoru žalobce, a ostatně potvrzuje to i kamerový záznam), aby policisté rozeznali osobu, která předmětné nákladní vozidlo řídila. Kamerový záznam odpovídá pohledu z místa sedícího policisty, který mj. vzhledem k úhlu čelního skla a odrazu světla rozhodně nemohl poznat totožnost osoby sedící v pozorovaném nákladním vozidle. Pokud by však policista X poznal osobu řidiče a věděl, že jde o osobu bez řidičského oprávnění, jak sám tvrdil, proč nespustil zvláštní zvukové výstražné zařízení doplněné zvláštním výstražným světlem modré barvy a nesnažil se vozidlo i s řidičem okamžitě zastavit. Navíc se nezdá být pravděpodobným, že by se údajný řidič X byl schopen z vozidla plně naloženého dřevem, které projelo jen 5 m před čelně stojícím vozidlem policie v odbočovacím pruhu (přičemž policejnímu vozu nebránila žádná okolní vozidla) dostat, aniž by ho policisté viděli z něj vystupovat, a během několika vteřin se přemístit přes poorané pole a dva ploty do vzdálenosti 210 metrů od vozidla, kde jej policista X, spatřil a zastavil, aniž by tím porušil zákony fyziky.
36. Jak žalobce uvedl již v žalobě, žalovaný k žalobci přistupoval a priori jako k viníkovi, neboť uvěřil výpovědi zasahujících policistů a nerespektoval presumpci neviny a při rozhodování o vině vycházel zřejmě i z karty řidiče. Na okraj pak uvádí, že se sice v minulosti dopustil vícero přestupků, ale spíše drobných přestupků na úseku dopravy, kterých se dopustil při práci řidiče s ročním nájezdem 100 000 km.

Posouzení věci krajským soudem

37. Žaloba **není důvodná**.
38. Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a také jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).
39. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
40. V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

41. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.
42. Žalobce především namítá, že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav, tak jak má na mysli ust. § 3 správního řádu, když dle jeho názoru nemělo být bráno v potaz svědectví policisty X, neboť se jedná o osobu zaujatou vůči žalobci, a to z důvodů, které popisoval v žalobě (soukromě si zjišťoval, zda žalobci byl již vrácen řidičský průkaz či nikoliv, protože chtěl usvědčit žalobce ze spáchání přestupků).
43. Soud však s touto žalobní námitkou žalobce nesouhlasí, přičemž vycházel jak z výpovědi samotného žalobce, tak z výpovědi obou svědků, policisty X a policisty X.
44. Soud na tomto místě uvádí, že v přestupkových řízeních, kde přestupek je zjištěn při dohledu nad bezpečností silničního provozu policisty, je zcela běžné, že proti sobě stojí rozdílná tvrzení ohledně spáchání přestupku, tedy rozdílná tvrzení policistů a přestupce. Stejná situace byla v tomto případě.
45. Soud však tvrzení policistů o spáchání přestupků žalobcem pokládá za tvrzení pravdivé. Je to proto, že oba policisté neměli na výsledku žádný zájem, nevyplynulo, že by proto, že zjistí přestupek řidiče, byli odměňováni a samotný žalobce ani nic takového netvrdil. Uvedl pouze, že policista X měl na usvědčení žalobce z přestupku zájem, protože si ho soukromě „lustraval“ ve svém volném čase a zjistil, že žalobce nemá zatím vrácen řidičský průkaz. Na tomto místě však soud uvádí, že nic takového žalobce neprokázal a pokud jde o policistu X, nebylo prokázáno nic jiného, než že v roce 2012 nebo 2013 žalobce obvinil při silniční kontrole ze spáchání přestupku, a to držení mobilního telefonu při jízdě, přičemž od té doby se žalobcem do žádného kontaktu služebního ani soukromého nedošel, takže by bylo zcela nelogické, aby měl zájem usvědčit nevinného „řidiče“ z přestupkového jednání v roce 2017, tedy po 4 nebo 5 letech, kdy se vůbec neviděli, pokud by se přestupkového jednání nedopustil. Samotný policista X ani neuváděl, že by měl k žalobci nějaký vztah. Navíc pak přestupek žalobce, který je popisován ve výroku prvostupňového rozhodnutí, neviděl pouze policista X, ale i druhý z policejní hlídky policista X, který v zásadních věcech vypovídal naprosto shodně s policistou X. Policista X viděl žalobce při projednávání tohoto přestupku poprvé, nikdy dříve s ním do žádného kontaktu nepřišel a uvedl, že v kabině vozidla, které je popsáno ve výroku správního rozhodnutí, seděl a řídil ho stejný člověk, kterého za krátkou dobu pak uviděl znovu, když se s ním v areálu firmy vracel policista X z polí k policejnímu vozidlu. Poznal tedy, že se jedná o totožného člověka, tedy toho, který vozidlo řídil, když ho viděli policisté, a tentýž, kterého přivedl policista X v areálu firmy z pole k policejnímu vozidlu. Pokud jde o policistu X, u něho žalobce neuváděl, že by byl vůči němu zaujatý, když soud zde zdůrazňuje, že všechny podstatné okolnosti ohledně přestupkového děje popisovali oba policisté shodně.
46. U žalobce, který se daného přestupku dopustil, je jasné, že celou situaci bude popisovat ve svůj prospěch, tedy uváděl, že vozidlo neřídil, a to proto, že si jako řidič vozidla musel být vědom, že řízení vozidla bez řidičského oprávnění je trestáno a to poměrně vysokým trestem, neboť se jedná o závažné přestupkové jednání v silničním provozu.

47. Pokud jde o žalobce, je pravdou, že od počátku policistům tvrdil, že on vozidlo neřídil. Neuvedl však po celou dobu přestupkového řízení před správním orgánem I. stupně, kdo tedy byl řidičem. Pokud by neřídil žalobce, musel by tento vědět, kdo z jiných řidičů firmy uvedeného dne převážel dřevo vozidlem popsaným ve výroku rozhodnutí, neboť toto vozidlo by musel jinému řidiči svěřit buďto žalobce nebo jiná oprávněná osoba z firmy.
48. Žalobce poprvé zmiňuje až v doplnění odvolání ze dne 6. 4. 2018, tedy prakticky až rok po spáchání přestupkového jednání, že vozidlo řídil řidič X. Adresa tohoto řidiče však nebyla ani v doplňku odvolání uvedena a žalobce pouze sdělil, že řidič X uvedl, že měl zažívací potíže a nepřišlo mu nic divného na tom, že v soukromém areálu zaparkoval vozidlo a nezavřel dveře.
49. Pokud by si v uvedený den v areálu firmy, když by vozidlo neřídil samotný žalobce, neuvedomil, kdo z řidičů „vozidlo řídil“, určitě by ho muselo zarazit, že vozidlo v areálu firmy stojí s otevřenými dveřmi a má rozsvícené osvětlení vozidla. Bylo by nelogické, aby už v tento moment žalobce nezjistil, kdo byl „řidičem“ předmětného vozidla a toto nesdělil policii, případně hned uvedeného „řidiče“ nepřivedl k policejnímu vozidlu.
50. Nebyl důvod, aby se policisté v areálu firmy při projednávání přestupku ptali, kdo vozidlo řídil, když jednoznačně oba dva trvali na tom, že to byl žalobce, který v té době skutečně neměl řidičské oprávnění.
51. Soud tedy musí zdůraznit, že je velmi s podivem, že až za rok žalobce uvádí v doplnění odvolání jméno muže, který měl skutečně vozidlo řídit, jak sám uvedl, přičemž neuvedl ani jeho adresu.
52. V doplnění odvolání pak žalobce ještě uváděl, že nechal rozvěsit letáčky v blízkosti benzinové pumpy v Bílovicích a sháněl svědky, kteří by potvrdili obviněnému výpověď svědkyně X, že ji viděli dovézt žalobce, který si šel odskočit na kraj pole a odtud ho odvedl policista. Žalobci se měl ozvat svědek, uvedl, že je to pan X, nar. X, jeho adresu neuvedl, a navrhoval, aby tento byl v rámci odvolacího řízení jako svědek vyslechnut.
53. Dne 13. 4. 2018 žalobce zasílá Městskému úřadu Uherské Hradiště podání – návrh na doplnění dokazování a v něm sděluje adresu pana X a dále navrhoval, aby ve věci byl vyslechnut jako svědek lesní technik, který byl nakládce a převozu dříví přítomen a viděl s vozidlem jet jiného řidiče než pana X mladšího. Uvedl, že se jedná o pana X, jehož adresu uvedl a dále sdělil, že se mu podařilo sehnat adresu řidiče X, jehož výslech navrhl, neboť jeho svědectvím by byla zcela prokázána nevina žalobce a jeho adresa byla ul. X.
54. Soud uvádí, že žalobce tedy teprve po roce od přestupkového jednání uvádí jméno, příjmení a adresu řidiče (nyní bytem v Polsku), který vozidlo řídil dne 22. 4. 2017, tedy že to nebyl žalobce.

55. Všechna tvrzení ohledně svědků, kteří měli potvrdit, kdo dne 22. 4. 2017 vozidlo řídil, i jméno a příjmení přímo řidiče uvedeného vozidla v uvedený den a hodinu, jsou dle názoru soudu zcela účelové tvrzení.
56. Žalobce, jak vyplývá z jeho pozdějších podání, tedy doplňku odvolání a návrhu na doplnění dokazování, věděl od počátku, kdo byl řidičem uvedeného vozidla.
57. Ve spise je založena Dohoda o provedení práce uzavřená mezi firmou OMELKA NATURE, s.r.o. jako zaměstnavatelem a zaměstnancem X, trvale bytem X. Sjednaná práce je řidič nákladního vozidla, 150 hodin, kdy práce bude provedena v termínu do 30. 1. 2018. Převzetím práce je za zaměstnavatele pověřen pan X. Tato dohoda je ze dne 1. 1. 2017.
58. Soud uvádí, že v době, kdy došlo k přestupkovému jednání, tj. 22. 4. 2017 se pan X měl zdržovat na území České republiky, neboť dohoda o provedení práce byla uzavřena na období od 1. 1. 2017 do 30. 1. 2018, takže žalobce i v případě, že v momentě, kdy řešil přestupkové jednání s policisty v areálu firmy OMELKA NATURE, s.r.o. a nevěděl by přesně adresu bydliště jmenovaného, či jeho přechodný pobyt na území České republiky, toto mohl ve velmi krátké době, tedy za několik málo dnů zjistit a policii sdělit.
59. Pokud pak žalobce uváděl v doplnění odvolání jména dvou svědků, kdy jeden měl dosvědčit, že viděl žalobce, kterého přivezla paní X, a který by mohl potvrdit její výpověď, a druhý svědek, lesní technik, který byl přítomen nakládce a převozu dříví a viděl jet s vozidlem jiného řidiče, než žalobce, i v tomto případě se tvrzení žalobce jeví soudu jako tvrzení účelové, neboť jména obou svědků se objevují až po roce od spáchání přestupkového jednání, přičemž minimálně jméno svědka X, lesního technika, který dle žalobce byl přítomen nakládce a převozu dříví a viděl řídit vozidlo jiného řidiče, by mohl žalobce policii sdělit velmi krátce po spáchání přestupkového jednání, když jednoznačně musel vědět, odkud bylo dříví dne 22. 4. 2017 nakládáno a převáženo do areálu firmy.
60. Pokud žalobce jak jméno a adresu „skutečného řidiče“, tak adresy dalších dvou svědků, kteří měli potvrdit tvrzení žalobce, tento uvedl až po roce od spáchání přestupkového jednání, nelze se na toto dívat jinak než jako účelové tvrzení žalobce, který se chtěl vyhnout potrestání za přestupkové jednání.
61. Soud tedy souhlasí s žalovaným, že by bylo zcela nadbytečné provádět výslechy navržených svědků, když soud, stejně jako správní orgány má za prokázané, že přestupkového jednání, které je kladeno žalobci za vinu, se dopustil on, tedy, že vozidlo řídil on, v té době bez řidičského oprávnění, nikoliv jiný řidič.
62. Soud uvádí, že neuvěřil ani tvrzení svědkyně X, účetní firmy OMELKA NATURE, s.r.o., která jak sama uvedla, je přítelkyní žalobce a do nástupu na mateřskou dovolenou v uvedené firmě působila jako účetní. S ohledem na tuto skutečnost je tedy přirozené, že bude chtít potvrdit skutečnosti podávané ohledně přestupkového jednání žalobcem, tedy potvrdit, že celá událost se měla jinak, než ji popsali policisté, když tato tvrdila, že v ten den, kdy došlo k přestupkovému jednání, osobním automobilem přivezla do firmy a

zaparkovala v blízkosti ní žalobce, a měla tedy potvrdit, že žalobce nemohl být řidičem vozidla, které převáželo dříví do firmy.

63. Soud uzavírá, že svědectví obou policistů je dle soudu svědectvím pravdivým, žádná zaujatost svědka X, natož pak druhého policisty, prokázána nebyla, policista X vysvětlil, proč jeli do firmy OMELKA NATURE, s.r.o. (policista X uvedl, že šetřil dopravní nehodu, kde podezřelým byl pan Omelka starší, s ním chtěl hovořit, ale také prohlédnout bagr v areálu firmy).
64. Soud pak ani neuvěřil tvrzení žalobce o tom, že velmi blízcí příbuzní žalobce, taktéž policisté, měli s policistou X neshody a je velmi pravděpodobné, že z tohoto důvodu se bude chtít pan X žalobci mstít.
65. Tuto skutečnost žalobce sděluje také až po roce od spáchání přestupkového jednání, tedy až v návrhu na doplnění dokazování, poté, kdy věc byla rozhodnuta správním orgánem I. stupně, přičemž, pokud by žalobce chtěl tyto skutečnosti uvést, bylo by logické, pokud měl za to, že policista X je vůči němu zaujatý, aby je uváděl již v průběhu správního řízení před orgánem I. stupně.
66. Navíc soud uvádí, že nemá nejmenší pochybnosti o tom, že oba policisté X i X poznali řidiče vozidla, logicky vysvětlili, že do kabiny vozidla viděli, řidiče poznali a policista X uvedl, že řidič vozidla a ten muž, se kterým se vracel. Policista X z polí k policejnímu vozidlu, byla jedna a tatáž osoba. Ačkoliv uvedený den nebylo slunné počasí, bylo zataženo a mrholilo, nebylo prokázáno, že by byla špatná viditelnost, a že by policisté do kabiny vozidla, které řídil žalobce, neviděli.
67. Soud tedy shrnuje, že na základě všech skutečností, které uvedl soud v odůvodnění rozsudku, dospěl k závěru, že žaloba důvodná není, proto ji dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.
68. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud pak jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. února 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.